



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

žalobkyně: **AC24 s.r.o.**, IČ 02988186
sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátkou JUDr. Denisou Sudolskou
sídlem Italská 1219/2, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ 64949681
sídlem Tomíčková 2144/1, 148 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Lukášem Blahušem
sídlem Londýnská 608/52, 120 00 Praha 2

o zaplacení 92 705,50 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9.10.2025, č.j. 42C 156/2022-1144 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 16.4.2026, č.j. 42C 153/2022-1273

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé s opravou výše jistiny na 34 593,90 Kč **potvrzuje**.
- II. Ve výroku o náhradě nákladů České republiky se rozsudek **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit České republice na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 194 989,70 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit České republice na náhradu nákladů odvolacího řízení 5 082 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze.

IV. Ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky se rozsudek soudu I. stupně **zrušuje** a v tomto rozsahu se mu věc vrací k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovanou povinnou zaplatit žalobkyni 34 993,90 Kč s 15% úrokem z prodlení ročně ode 11.8.2022 do zaplacení a žalobu ohledně částky 58 111,60 Kč s příslušenstvím zamítl. Žalované uložil povinnost zaplatit na náhradu nákladů řízení žalobkyni 51 221,50 Kč a České republice 194 919 Kč. Žalobkyně se po změně žaloby z původního nároku, požadujícího, aby soud uložil žalované zdržet se jakýchkoliv stávajících protiprávních zásahů do vlastnických práv žalobkyně, spočívajících v aktivní blokaci domény www.ac24.cz, domáhala zaplacení uvedené částky z titulu ušlého zisku za dobu této blokace od 28.2. do června 2022, již označila za rozpornou s Nařízením Evropského parlamentu a Rady EU 2015/2120 ze dne 25.11.2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu a mění směrnice 2002/22/ES a práva uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a Nařízení (EU) č. 531/2012 o roamingu veřejných mobilních komunikačních sítí v Unii. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s obranou, že nejednala protiprávně, jelikož vyhověla výzvě vlády a Národního centra kybernetických operací (NCKO) ze dne 25.2.2022 stran opatření, zamezujících šíření ruské propagandy v kybernetickém prostoru ČR zablokováním přístupu na 6 dezinformačních webů, a že není dána příčinná souvislost jejího jednání se škodou žalobkyně.
2. Soud I. stupně rozsudkem dne 12. září 2023, č.j. 42. C 156/2022-215, žalobu zamítl se závěrem, že snížení příjmu žalobkyně nelze hodnotit jako škodu, jelikož žalovaná učinila technická opatření k zamezení přístupu k webu žalobkyně v dobré víře na základě výzvy státního orgánu, usnesení Vlády ČR ze dne 25.2.2022 č. 127 a následné výzvy Národního centra kybernetických operací, spadajícího pod Ministerstvo obrany ČR. K odvolání žalobkyně odvolací soud tento rozsudek usnesením ze dne 29. února 2024, č.j. 20 Co 6/2024–296, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud uvedl, že nelze aprobovat závěr soudu I. stupně o tom, že žalobkyní tvrzenou protiprávnost jednání žalované vylučuje její „dobrá víra“ v údajně direktivní pokyn NCKO, potažmo vlády ČR. Výzva NCKO ze dne 25.2.2022 je, jak se podává ze samotného zjištění soudu I. stupně, formulována jako žádost o technické znemožnění přístupu k internetovým stránkám, označeným jako dezinformační, z důvodu tam uvedených a je tak z jejího obsahu zcela zřejmé, že se o direktivní pokyn orgánu veřejné moci, vydaný v rámci jeho pravomoci, nejedná. Nejvyšší správní soud ostatně v žalobkyní zmíněném rozsudku sp.zn. 7As 22/2023 k této výzvě dovodil, že šlo o nezávaznou politickou proklamaci doporučujícího charakteru. Obdobně pouhou politickou proklamací bez právních důsledků byla i obdobná výzva k přijetí potřebných opatření k zamezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, obsažená v usnesení vlády ČR ze dne 25.2.2022 a adresovaná blíže neurčeným „relevantním subjektům“. Za této situace bylo na žalované, aby sama zvážila, zda takové žádosti státní instituce (jež jí ani nebyla přímo adresována, což je z dotyčné listiny zřejmé) vyhoví, a přitom vzala v úvahu právní rámec, kterým je ve své činnosti vázána. Článek 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2015/2120 ze dne 25.11.2015 s názvem Zajištění přístupu k otevřenému internetu stanoví (Nařízením), že
 1. Koncoví uživatelé mají právo na přístup k informacím a obsahu a jejich šíření, využívání a poskytování aplikací a služeb a využívání koncového zařízení podle svého vlastního výběru bez ohledu na polohu koncového uživatele nebo poskytovatele či polohu, původ nebo určení dané informace, obsahu, aplikace nebo služby, a to prostřednictvím své služby přístupu k internetu.

Tímto odstavcem není dotčeno právo Unie nebo vnitrostátní právo, které je v souladu s právem Unie, týkající se zákonnosti obsahu, aplikací či služeb.

2. Dohody mezi poskytovateli služeb přístupu k internetu a koncovými uživateli o obchodních a technických podmínkách a vlastnostech služeb přístupu k internetu, jako je cena, objem dat nebo rychlost, a veškeré obchodní praktiky poskytovatelů služeb přístupu k internetu neomezuji výkon práv koncových uživatelů stanovených v odstavci 1.

3. Poskytovatelé služeb přístupu k internetu nakládají při poskytování služeb přístupu k internetu s veškerým provozem stejně, bez diskriminace, omezení nebo narušování a bez ohledu na odesílatele a příjemce, na obsah, ke kterému se přistupuje nebo který se šíří, na používané či poskytované aplikace nebo služby nebo na použité koncové zařízení.

První pododstavec nebrání poskytovatelům služeb přístupu k internetu v zavádění opatření přiměřeného řízení provozu. Aby mohla být tato opatření považována za přiměřená, musí být transparentní, nediskriminační a přiměřená, a nesmí být založena na obchodních cílech, nýbrž na objektivně odlišných požadavcích určitých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb. Tato opatření nesmí sledovat konkrétní obsah a nesmí být uplatňována podobu delší, než je nezbytné.

Poskytovatelé služeb přístupu k internetu nesmějí provádět opatření řízení provozu, která jdou nad rámec opatření stanovených v druhém pododstavci, a zejména nesmějí blokovat, zpomalovat, měnit, omezovat, narušovat, zhoršovat nebo diskriminovat konkrétní obsah, aplikace nebo služby nebo jejich konkrétní kategorie, s výjimkou případů, kdy je to nezbytné, apouze na nezbytně nutnou dobu za účelem:

- a) dodržení unijních legislativních aktů či vnitrostátních právních předpisů, které jsou v souladu s právem Unie, jež se vztahují na poskytovatele služeb přístupu k internetu, nebo opatření provádějících v souladu s právem Unie tyto unijní legislativní akty či vnitrostátní právní předpisy, včetně rozhodnutí soudů nebo veřejných orgánů s příslušnou pravomocí;
- b) zachování integrity a bezpečnosti sítě, služeb poskytovaných prostřednictvím této sítě a koncových zařízení koncových uživatelů;
- c) zabránění hrozícímu přetížení sítě a zmírnění účinků výjimečného nebo dočasného přetížení sítě za předpokladu, že se s rovnocennými kategoriemi provozu nakládá stejně.

4. Veškerá opatření řízení provozu mohou vést ke zpracování osobních údajů pouze tehdy, pokud je takové zpracování nezbytné a přiměřené pro dosažení cílů uvedených v odstavci 3. Toto zpracování se provádí v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES⁽¹⁰⁾. Opatření řízení provozu musí být rovněž v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES.

5. Poskytovatelé služeb elektronických komunikací pro veřejnost, včetně poskytovatelů služeb přístupu k internetu, a poskytovatelé obsahu, aplikací a služeb mají svobodu nabízet jiné služby než služby přístupu k internetu, které jsou optimalizovány pro konkrétní obsah, aplikace nebo služby, případně jejich kombinaci, pokud je optimalizace nezbytná ke splnění požadavků na obsah, aplikace nebo služby pro určitou úroveň kvality.

Poskytovatelé služeb elektronických komunikací pro veřejnost, včetně poskytovatelů služeb přístupu k internetu, mohou nabízet nebo umožňovat takovéto služby pouze tehdy, pokud je kapacita sítě dostatečná k jejich poskytování jako doplnění k poskytovaným službám

přístupu k internetu. Tyto služby nesmějí být používány ani nabízeny jako náhrada za služby přístupu k internetu a nesmějí být na úkor dostupnosti nebo obecné kvality služeb přístupu k internetu pro koncové uživatele.

3. Odvolací soud uzavřel, že z citovaného obsahu Nařízení se pro daný případ podává obecný zákaz blokace konkrétního obsahu, aplikace nebo služby nebo jejich konkrétní kategorie poskytovateli služeb elektronických komunikací s výjimkami, které na danou situaci nedopadají. Jak výše uvedeno, poskytovatelům služeb nebyl dán žádný závazný pokyn v rámci rozhodnutí orgánu veřejné moci s příslušnou pravomocí ani nejde o případ „zachování integrity a bezpečnosti sítě, služeb poskytovaných prostřednictvím této sítě a koncových zařízení koncových uživatelů“, jež s ohledem na uvedenou formulaci zjevně týká technických parametrů (zabránění kybernetickým útokům prostřednictvím šíření škodlivých softwarů) a nikoliv faktické cenzury obsahu stránek uživatelů, kterou v podmínkách České republiky zakazuje článek 17 odst. 3 LZPS jako součásti ústavního pořádku. Žalobkyně k tomu případně argumentovala posouzením předběžných otázek SDEU ve věcech C-807/18, C 39/19 a C 34/20, se závěrem, že poskytovatelé služeb přístupu k internetu mají možnost přijímat opatření přiměřeného řízení provozu, jsou-li založena na objektivně daných požadavcích určitých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb (a ne na obchodních cílech). Odvolací soud proto neshledal důvod k pokládání oběma stranami zmíněných předběžných otázek SDEU. Tvrdí-li žalovaná, že některá z výše popsaných výjimek ze zákazu blokace byla v případě žalobkyně dána, pak musí takovou skutečnost zcela konkrétně ve vztahu k žalobkyni odůvodnit a prokázat. Žalovaná coby nadnárodní společnost, disponující odborně vzdělanými manažery i právníky, nemůže s úspěchem tvrdit, že byla v omylu či v dobré víře ohledně závaznosti uvedené žádosti NCKO, neboť již z její formulace jakožto žádosti o spolupráci jí muselo být zřejmé, že nejde o závazné rozhodnutí státní správy, které by operátorům požadovanou blokaci nařizovalo, jakož i to, že NCKO jako součást vojenského zpravodajství žádnou pravomocí v tomto směru nedisponuje. Tím méně se mohla domnívat, že ji k vytýkanému jednání zavazuje zcela obecné a vágní usnesení vlády. Byť by i žalovaná jednala v důvěře v opodstatněnost žádosti uvedené státní instituce z hlediska obecných veřejných poměrů, nezbavuje ji to odpovědnosti za porušení závazného právního předpisu, upravujícího postup při její činnosti.
4. Odvolací soud konstatoval, že v obecné rovině nelze uzavřít, že se žalovaná v důsledku respektování nezávazné žádosti státní instituce ke spolupráci vyvázala z odpovědnosti za škodu, která třetí osobě vznikla v důsledku blokace jejích internetových stránek či domény. Vývody rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 230/2022 nejsou pro tuto věc relevantní, neboť tu nejde o subjektivní právo jednotlivce na přístup k internetu. Vzhledem k tomu, že otázkou vzniku ušlého zisku žalobkyně v jí vymezené době v příčinné souvislosti se zablokováním jejích stránek žalovanou se soud I. stupně i s ohledem na svůj právní závěr stran odpovědnosti žalované zabýval jen povrchně, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm. b) a odst. 2 o.s.ř. zrušil a podle § 221a odst. 1 písm. a) o.s.ř. mu vrátil věc k dalšímu řízení, v němž mu uložil postavit najisto, zda byl v žalobkyni jasně vymezeném období žalovanou coby poskytovatelkou služeb přístupu k internetu znemožněn přístup na výše uvedené internetové stránky, provozované žalobkyní, a zda žalobkyně v důsledku toho ušel zisk v tvrzené výši.
5. Soud I. stupně na základě skutkových zjištění, popsaných v odstavcích 9. až 25. napadeného rozsudku, s odkazem na §§ 2910, 2911, 2951 odst. 1 a 2952 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (o.z.) vzal za prokázané, že v období od 28. 2. 2022 do 9. 6. 2022 a od 10. 6. 2022 do 28. 6. 2022 byl žalovanou coby poskytovatelkou služeb přístupu k internetu znemožněn přístup na stránky provozované žalobkyní AC24.cz, což bylo prokázáno zejména výsledkem svědků - pracovníků žalované, kteří k omezení přístupu dali pokyn, respektive je provedli. Předmětné omezení přístupu

bylo prokázáno i svědky, které navrhla žalobkyně a kteří vypověděli, že přístup byl omezen, i když někteří z nich technicky znali předmětné omezení obešli, pro běžného uživatele však nebylo předmětné omezení nepřekonatelné nebo překonatelné pouze s velkými obtížemi. Uvedené omezení přístupu ze strany žalované shledal soud I. stupně v souladu se závazným právním názorem odvolacího soudu v rozporu s čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 215/2120 ze dne 25. 11. 2015 s názvem Zajištění přístupu k otevřenému internetu.

6. Ohledně ušlého zisku žalobkyně byl vypracován znalecký posudek č. 002816/2025 znaleckou kanceláří TPA Valuation and Advisory, s.r.o z oboru ekonomika, odvětví oceňování obchodních závodů, účetnictví, specializace posuzování v souladu vykazovaných údajů s předmětem účetnictví, z jehož závěru soud I. stupně zjistil, že výše ušlého zisku se pohybuje v rozmezí od 34 943,30 Kč po 150 092,40 Kč. Z výsledku svědků – jednatele a zaměstnance společnosti Fat Chilli Advertising s.r.o. (FCHA) bylo zjištěno, že v průběhu února roku 2022 došlo k ukončení spolupráce s touto společností a k ukončení příjmu z reklam společnosti Google, neboť společnost Google ukončila s žalobkyní spolupráci. Žalobkyně však neměla příjmy jen z reklamní činnosti, vázané na uvedeného zprostředkovatele, ale též ze spolupráce s Digital AD s.r.o. Dále vzal soud I. stupně v úvahu, že někteří uživatelé dokázali blokaci webových stránek žalobkyně obejít a že příjmy žalobkyně měly též sezónní charakter. Vzal za základ minimální výši ušlého zisku žalobkyně podle znaleckého posudku v částce 34 943,30 Kč, kterou snížil o částku 349,43 Kč, představující 1 % odpovídající podílu tržeb v roce 2021 (získaných) ve spolupráci s FCHA, a dovodil, že žalobkyni ušel zisk v částce 34 593,90 Kč. Ohledně této částky s úrokem z prodlení od 11.8.2022 do zaplacení, stanoveným doplňujícím rozsudkem, žalobě vyhověl a co do částky 58 111,60 Kč s příslušenstvím žalobu jako nedůvodnou zamítl. Doplnil, že podle závěru znaleckého posudku, vypracovaného na základě návrhu žalované ohledně obsahových zdrojů webových stránek provozovaných žalobkyní, činily zdroje, pocházející z ruských státních médií, v roce 2021 30,3 % z celkového počtu, avšak v období od 1. 1. 2022 do 27. 2. 2022 došlo ke snížení na 19,5 % z celkového počtu a v žalovaném období se tam objevil pouze jeden článek odkazující na ruská státní média, což je marginální a námitky žalované k oprávněnosti omezení provozu s odkazem na morálnost jejího počínání nejsou důvodné. Žalované soud I. stupně podle § 142 odst. 3 a §148 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.) uložil povinnost k plné náhradě nákladů řízení žalobkyni a složenými zálohami nekrytých nákladů státu.
7. Proti vyhovujícímu výroku rozsudku a výrokům souvisejícím podala žalovaná včasné odvolání. Namítla, že nebyl prokázán vznik škody žalobkyni v souvislosti s jejím zásahem a že úvaha soudu I. stupně je obtížně přezkoumatelná a neplyne ze závěru provedeného znaleckého posudku, který vycházel z nedostatečných podkladů, předložených žalobkyní pouze za rok 2022, a nelze jej považovat za vypovídající. Zdůraznila s odkazem na judikaturu, že výše ušlého zisku musí být dostatečně tvrzena a prokázána a musí vycházet z konkrétních okolností a možností poškozeného. Návštěvnost stránek žalobkyně byla proměnlivá, za měsíc leden 2022, z něhož znalecký posudek vycházel, byla extrémní a nelze dovodit, že se v rozhodné době nějak dramaticky snížila oproti obvyklé návštěvnosti, tudíž není ospravedlněn závěr o tom, že žalobkyni ušel zisk. Žalovaná dále dovozovala, že případný ušlý zisk žalobkyně není v příčinné souvislosti s jejím zásahem, když někteří z vyslechnutých svědků potvrdili, že byli schopni omezení obejít a návštěvnost stránek žalobkyně se mohla snížit i s ohledem na charakter jejich obsahu, neboť má pověst dezinformačního média. Mezi žalobkyní a společností FCHA jako jednou ze dvou společností, zprostředkovávajících žalobkyni reklamu, došlo též k ukončení spolupráce již 25.2.2022 bez spojitosti s činností žalované. Žalovaná opětovně sporovala protiprávnost svého zásahu, k čemuž uvedla, že se její technické opatření týkalo pouze služby DNS, nezávislé na samotném internetu, na níž se čl. 3 Nařízení nevztahuje, potažmo že se na její zásah vztahuje výjimka, uvedená v bodu a) tohoto článku, kterou odvolací soud posoudil restriktivně a zopakovala svůj návrh na položení předběžné otázky SDEU. Poukázala dále na nařízení Rady Evropské unie

č. 2022/350 ze dne 1.3.2022, v němž se provozovatelům zakazuje vysílat jakýkoliv obsah, prováděný jmenovanými subjekty (Russia Today a Sputnik) a na to, že byla v dobré víře, že jedná na základě závazných rozhodnutí orgánu veřejné moci, k čemuž nově navrhla důkaz „výpovědi členů NCKO, kteří dotčenou výzvu zaslali“ k důvodu jejího zaslání. Dovožovala, že se na tento její důkazní návrh nevztahuje zákaz novot v odvolacím řízení, jelikož předchozí rozhodnutí odvolacího soudu bylo pro ni překvapivé, protože ji odvolací soud neupozornil na svůj právní názor s poučením podle § 118 odst. 2 o.s.ř., k čemuž citovala judikaturu Ústavního soudu. Konečně žalovaná dovožovala, že žalobkyni nenáleží plná náhrada nákladů řízení podle § 142 odst. 3 o.s.ř., když žaloba byla zčásti nedůvodná a navrhla, aby odvolací soud napadený výrok rozsudku soudu I. stupně ve věci samé změnil, žalobu zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

8. Žalovaná navrhla potvrzení napadených výroků rozsudku. Tvrzení žalované, že služba DNS je nezávislá na přístupu k internetu označila za účelový technický výklad, neboť z pohledu koncového uživatele tvoří funkční překlad doménových jmen (DNS) neoddělitelnou součást služby připojení k internetu. Žalovaná poskytuje svým zákazníkům připojení k internetu přednastavenými DNS servery a běžný uživatel zpravidla nedisponuje technickými znalostmi k jejich změně. To výslovně potvrzují i Pokyny BEREC (Sdružení evropských regulačních orgánů v oblasti elektronických komunikací) pro provádění Nařízení, které uvádí, že opatření, realizovaná prostřednictvím DNS resolverů, musí být v souladu s čl. 3 odst. 3 Nařízení. Výklad dotčených ustanovení Nařízení je v kontextu projednávané věci jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti, které by vyžadovaly položení předběžné otázky SDEU. Výklad žalované by vedl k popření ochrany garantované Nařízením, neboť by poskytovatelům připojení umožnil libovolně cenzurovat obsah internetu. Žalobkyně poukázala na srovnání s praxí mateřské společnosti žalované v Německu, podle jejíhož stanoviska je blokáce na úrovni DNS podmíněna předchozím posouzením ze strany regulátora. Žalovaná oproti tomu provedla blokáci svévolně bez konzultace s ČTÚ pouze na základě nezávazného dopisu NCKO a usnesení vlády, k čemuž žalobkyně poukázala na již vyslovený právní názor odvolacího soudu. Argumentací o své dobré víře žalovaný připouští omezování základní práv jednotlivců na základě politických proklamací či aktuální společenské atmosféry, nikoliv na základě zákona a řádného procesu, což vede k popření principů právního státu. Námitka překvapivosti rozhodnutí odvolacího soudu je nedůvodná, skutečnost, že tento soud neakceptoval argumentaci žalované, nezakládá moment překvapení. Usnesení odvolacího soudu bylo vydáno 29.2.2024 a následně se 18 měsíců vedlo řízení u soudu I. stupně, během něhož byl právní názor odvolacího soudu žalované znám. Výslech členů NCKO měla proto navrhnout před soudem I. stupně a tento důkazní návrh je i nadbytečný, neboť otázka právní povahy výzvy NCKO byla předmětem řízení od počátku. Lichý je i odkaz žalované na nařízení Rady (EU) 2022/350, když v rozhodném období, kdy žalovaná webové stránky žalobkyně blokovala, se na něm podle posudku, provedeného na návrh žalované, vyskytl pouze jeden článek, odkazující na ruská státní média. Otázka reklamního partnera je irelevantní, neboť kdyby byly stránky žalobkyně dostupné, měla možnost sjednat alternativního poskytovatele inzerce, avšak žalovaná jí svým zásahem (totální blokáci přístupu) znemožnila v rozhodné době podnikat v situaci, kdy měl její web vysokou návštěvnost. K posudku TPA Valuation Advisory s.r.o. neměla žalovaná v řízení před soudem I. stupně zásadní věcné výhrady a zpochybňování jeho závěrů v rámci odvolání je účelové. Soud I. stupně při stanovení výše nároku zvolil konzervativní variantu a znalecké závěry korigoval vlastní úvahou. Požadavek, aby byl ušlý zisk prokázán s nepochybnou jistotou, je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, který tento formalistický přístup odmítl (nález sp.zn. I.ÚS 922/18) a nelze jej vykládat jako požadavek na 100% jistotu, ale na vysokou míru pravděpodobnosti podle pravidelného běhu věcí. K otázce náhrady nákladů řízení žalobkyně poukázala na to, že jádrem sporu byla protiprávní zásah žalované, ohledně níž byla zcela úspěšná a v řízení šlo především o princip – určení, zda dominantní operátor může svévolně a bez zákonného podkladu cenzurovat obsah internetu. Rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu a podstatnou část nákladů pak představují náklady na znalecké dokazování, jehož nutnost

byla vyvolaná kategorickým odmítnutím odpovědnosti žalovanou, byť žalobkyně již na počátku řízení prokazovala propad návštěvnosti svého webu.

9. Z obsahu odvolání se podávají odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e), f) a g) o.s.ř. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 212 a 212a o.s.ř. napadený rozsudek a odvolání neshledal opodstatněným.
10. Opodstatněnost základu nároku žalobkyně odvolací soud dovodil již v usnesení ze dne 29. února 2024, č.j. 20 Co 6/2024–296, a žalovaná převážně pouze opakuje svou obrannou argumentaci, s níž se odvolací soud vypořádal již ve shora citovaných důvodech tohoto rozhodnutí. Může tedy pouze stručně zopakovat, že žalovaná blokováním přístupu na internetové stránky postupovala v rozporu s výše citovaným článkem 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2015/2120 ze dne 25.11.2015, aniž by jí k tomu zavazoval direktivní pokyn příslušného státního orgánu. Výzvy k takovému postupu, obsažené v usnesení vlády České republiky ze dne 25.2.2022 č.127 a v dopise NCKO, jak jsou popsány v 9. odstavci napadeného rozsudku, nemají již s ohledem na jejich formulaci (nehledě na nedostatek pravomoci uvedených orgánů k nařízení blokace jakýchkoliv webových stránek, jež by byla faktickou cenzurou v přímém rozporu s článkem 17 odst. 3 Listiny základních práva a svobod (LZPS) jako součástí ústavního pořádku České republiky) závazný charakter. Konečně dotyčnou výzvu NCKO posuzoval Nejvyšší správní soud, v již zmíněném rozhodnutí sp.zn. 7 AS 22/2023 se závěrem, že není úkonem veřejné moci, ale představuje pouze nezávazné doporučení, které není ze strany státních orgánů vynutitelné. Již ve shora popsaných důvodech zrušujícího usnesení odvolací soud odmítl tvrzení žalované o její dobré víře či omylu v souvislosti s předmětnými výzvami a na tento svůj v napadeném rozsudku citovaný závěr, proti němuž žalovaná nestaví významnou argumentaci, proto plně odkazuje. Shodně odvolací soud neshledal žádný důvod ke změně svého právního názoru, že žalovaná porušila článek 3 uvedeného Nařízení, zakazující blokaci konkrétního obsahu, aplikace nebo služby nebo jejich konkrétní kategorie poskytovateli služeb elektronických komunikací s výjimkami, které na danou situaci nedopadají, včetně žalovanou recyklované argumentace bodem b) článku 3 Nařízení, jež se již z logiky věci může týkat jen technických parametrů (zabránění kybernetickým útokům prostřednictvím šíření škodlivých softwarů) a nikoliv faktické cenzury obsahu stránek uživatelů (kterou v podmínkách České republiky zakazuje již zmíněný článek 17 odst. 3 LZPS). Stejně tak s odkazem na posouzení této otázky v rozhodnutích SDEU ve věcech C-807/18, C 39/19 a C 34/20 (se závěrem, že poskytovatelé služeb přístupu k internetu mají možnost přijímat opatření přiměřeného řízení provozu, jsou-li založena na objektivně daných požadavcích určitých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb) již v uvedeném usnesení při posouzení základu nároku žalobkyně odmítl žalovanou opětovně nastolované předběžné otázky. Nařízení Rady EU č.2022/350 ze dne 1.3.2022 se žalovaná jako důvodu pro blokaci přístupu na internetové stránky žalobkyně dovolávat nemůže, neboť tam uvedený zákaz je určen provozovatelům (mimo jiné) internetových platform (čl. 2f Nařízení) a na jeho základě nelze dovozovat možnost zablokování přístupu k takové platformě poskytovatelem služeb tohoto přístupu v rozporu s Nařízením 2015/2120. Konečně nově konstruovanou námitku žalované, že neblokovala připojení k internetu, ale službu DNS, shledává odvolací soud ve shodě se žalobkyní účelovou, neboť jde toliko o technické rozlišení, které nic nemění na tom, že výsledkem zásahu žalované bylo zablokování internetových stránek žalobkyně pro běžného uživatele.
11. Základ nároku žalobkyně byl vyřešen v usnesení ze dne ze dne 29. února 2024, č.j. 20 Co 6/2024–296, a námitka „překvapivosti“ tohoto rozhodnutí vychází z nepochopení podstaty takového posouzení soudního rozhodnutí. Překvapivé je rozhodnutí soudu I. stupně, jestliže jiné právní posouzení věci soudem vyvolá potřebu doplnění rozhodných skutečností ze strany účastníka řízení, kterému se za takové situace musí dostat poučení podle § 118a odst. 2 o.s.ř. Taková potřeba však co do posouzení základu nároku žalobkyně nevznikla, neboť odvolací soud vyslovil svůj právní

názor na podkladě zjištění, učiněných soudem I. stupně, aniž by bylo zapotřebí doplňovat skutková tvrzení. Účastník řízení nemůže mít legitimní očekávání, že odvolací soud posoudí věc právně shodně jako soud I. stupně a skutečnost, že ji posoudil jinak, překvapivost jeho rozhodnutí sama o sobě nezakládá. Konstrukce „překvapivosti“ rozhodnutí odvolacího soudu s dovozováním přípustnosti dalších důkazních návrhů k základu nároku v rámci druhého odvolacího řízení ve smyslu výjimek, uvedených v § 205a o.s.ř., proto neobstojí, jakkoliv je jeho neurčitý návrh na provedení důkazu „výpovědi členů NCKO, kteří dotčenou výzvu zaslali“ zjevně zbytečný, neboť jejich motivace k jejímu zaslání není pro rozhodnutí věci významná (a je konečně zřejmá).

12. Odvolací soud tak ve shodě se svým závěrem s předchozím rozhodnutím uzavírá, že základ žalobního nároku je dán a soud I. stupně se při nespornosti předmětné blokace v rozhodné době (od 28.2. do června 2022) správně zabýval otázkou, zda žalobkyni v tomto období ušel zisk za pomoci znaleckého posudku, vypracovaného znaleckou kanceláří TPA Valuation and Advisory, s.r.o pod č. 002816/2025. Soud I. stupně lze vytknout, že zpracovatele posudku nevyslechl, neboť výslech znalce je podle § 127 odst. 1 o.s.ř. pravidlem a v daném případě byl tento výslech potřebný tím spíše, že závěry písemného posudku si soud I. stupně zjevně nesprávně vyložil. Odvolací soud zpracovatele posudku Ing. Jiřího Hlaváče, Ph.D. vyslechl a ten závěry uvedeného posudku stvrdil a vysvětlil. Vyplyvá z nich, že znalecký ústav vycházel z tržeb, plynoucích žalobkyni ze spolupráce se zprostředkovateli reklamy FCHA a Digital AD a provedl dvě varianty určení ušlého zisku. První z nich vychází z dlouhodobého průměru tržeb za období tří let (od března 2019 do února 2022) před blokací a zjištěná částka 34 943,30 Kč by žalobkyni ušla výlučně ze spolupráce s FCHA před obdobím blokace. Při druhé variantě vyšel znalecký ústav z tržeb v období ledna a února roku 2022 a zjistil ušlý zisk žalobkyně za rozhodné období v celkové výši 150 092,40 Kč, z čehož by na spolupráci s Digital AD připadala částka 63 841,50 Kč. Zpracovatel posudku současně uvedl, že obě varianty výpočtu považuje znalecký ústav rovnocenné. Z uvedeného vyplývá, že vyjde-li se z období bezprostředně před předmětnou blokací, které je pro posouzení ekonomické situace žalobkyně v rozhodné době zásadní, ušel za období blokace jejích internetových stránek při vědomí toho, že spolupráce s FCHA byla rozvázána již v únoru 2022, žalobkyni na základě protiprávního postupu žalované zisk ve výši 63 841,50 Kč ze spolupráce s Digital AD, který je jí žalovaná, podle § 2910 o.z. a 2952 o.z. povinna nahradit. Okolnost, že se část uživatelů mohla na stránky žalobkyně dostat překonáním blokace, nemá odvolací soud za významnou, neboť naprostá většina uživatelů internetu nedisponuje technickými znalostmi, nezbytnými k takovému postupu. K argumentaci žalované nedostatečnými podklady pro stanovení ušlého zisku odvolací soud podotýká, že v takové situaci by znalecký ústav vůbec nemohl svůj úkol splnit. Znalecký ústav však byl na základě zjištěných skutečností z doložených podkladů schopen ušlý zisk žalobkyně kvantifikovat a žalobkyně případně připomněla závěr nálezu Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 922/18 ze dne 30.11.2020, že požadavky, kladené na prokázání ušlého zisku, musí být přiměřené konkrétní činnosti konkrétního poškozeného. Soud I. stupně na podkladě nesprávné aplikace závěrů znaleckého posudku přiznal žalobkyni méně, než by jí náleželo, žalobkyně se však proti zamítavému rozhodnutí neodvolala a rozsudek nabyl v této části právní moci. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku o věci samé podle § 219 o.s.ř. potvrdil s opravou písařské chyby při vymezení přisouzené částky (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 2297/2008).
13. Výhrady žalované proti výrokům o náhradě nákladů nejsou co do základu opodstatněné. Žaloba je důvodná co do základu a rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku a na úvaze soudu, žalobkyni proto náleží podle § 142 odst. 3 o.s.ř. plná náhrada nákladů řízení a v návaznosti na to je žalovaná povinna podle § 148 odst. 1 o.s.ř. nahradit v plné výši zálohami účastníku nekryté náklady státu. Tyto náklady v řízení před soudem I. stupně podle obsahu spisu představuje svědecké svědka Ch. ve výši 867 Kč, znalečné TPA Valuation and Advisory, s.r.o ve výši 318 877 Kč a znalečné Lidinský Mašín s.r.o. ve výši 174 203,70 Kč, celkem částka 493 080,70 Kč. Žalobkyně zaplatila zálohu ve výši 80 000 Kč a 43 958 Kč a žalovaná ve výši 150 000 Kč a 25 000 Kč, státu

proto přísluší náhrada ve výši 194 989,70 Kč. V tomto smyslu odvolací soud napadený rozsudek v příslušném výroku za použití § 221a o.s.ř. změnil a současně rozhodl o povinnosti žalované nahradit státu náklady odvolacího řízení, spočívající ve znalečném, přiznaném znalecké kanceláři TPA Valuation and Advisory, s.r.o za podání vysvětlení ke znaleckému posudku na ústním jednání odvolacího soudu.

14. Jak výše uvedeno, výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky je principiálně správný, není však náležitě odůvodněný. Žalobkyně má beze sporu právo na náhradu složené zálohy v celkové výši 123 958 Kč a rovněž tak složených soudních poplatků, ohledně odměny advokátky žalobkyně a náhrady jejích výdajů je však rozhodnutí soudu I. stupně v této části nepřezkoumatelné. Soud I. stupně nespecifikoval jednotlivé úkony právní služby a ve svém rozhodnutí odkázal jen na vyčíslení nákladů žalobkyně, aniž by je podrobil přezkumu z pohledu prokázání a účelnosti vykazovaného nadměrného množství úkonů. Žalobkyně ve svém vyčíslení nákladů řízení ze dne 15.10.2025 uvádí 29 porad s klientem, aniž by ve spise bylo doloženo jejich konání (byť jsou v podání zmiňovány přílohy v tomto směru, které zřejmě nebyly vytištěny a založeny do spisu) a časová dotace ke zjištění, zda se ve všech těchto případech jedná o úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Vzhledem k velkému počtu tvrzených porad v blízkém časovém sledu je rovněž nutno uvážit jejich účelnost, zejména jestliže následují krátce po sobě (12. a 23. 6. 23, 28. 8. a 4. 9. 23, 4. a 5. 2. 2025, 25. 2 a 12. 3. 25, 22. a 23.7.25). Stejně tak musí soud I. stupně provést podle obsahu spisu kontrolu a uvážit účelnost množství žalobkyní uváděných písemných podání, zejména těch, které následovaly krátce po sobě (např. 24. a 26. 7. 2024, 30.9., 3 a 16. 10. 2024, 26. a 28. 11. 24), případně kde jsou uváděna dvě podání ve stejný den (29. 10. 2024, 30. 1. 25 a 2. 10. 2025). Rovněž u účtovaných opakovaných nahlížení do spisu je třeba uvážit, že odměnu advokáta za samostatný úkon právní služby, spočívající v prostudování spisu, může soud analogicky podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu v civilním soudním řízení přiznat jen výjimečně, je-li takový postup s ohledem na konkrétní okolnosti případu (například značné množství listin, s nimiž nemá účastník možnost se jinak) ospravedlnitelný (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 1176/2015). Ze stejného principu vycházejí i žalobkyni ve vyčíslení nákladů zmiňované nálezy Ústavního soudu, které se mimo to týkají výlučně trestního řízení. Odvolací soud nemůže nahrazovat úvahu soudu I. stupně k výše uvedeným otázkám a žalobkyni musí být dána možnost konání tvrzených porad doložit, potažmo podat vysvětlení k účelnosti konání těchto porad a svých podání či nahlížení do spisu. Odvolací soud proto v této části musel podle § 219a odst. 1 písm. b) a odst. 2 o.s.ř. napadený rozsudek zrušit a podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. vrátit věc v tomto rozsahu soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání.

Praha 25. června 2026

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu